

na něm i další rozhodnutí téhož nejv. soudu sb. n. s. čís. 2131, 2715, 2951 a 3015. Nesprávně však se dovolává soud prvé stolice onoho rozhodnutí (č. 3602/1902) na podporu dalšího odůvodnění rozsudku, najmě v otázce oprávnění soukromého obžalobce Tomáše B. k obžalobě, neboť v této otázce zaujímá rozhodnutí to větou: »je-li však v útoku proti němu (proti hospodářskému podniku) zároveň urážka na cti osob na podniku spolupůsobících, vznikne každé z těchto osob soukromé právo žalobní« stanovisko právě opačné. Názor v této větě vyjádřený zastává i Lammasch, Grundriss IV. vyd. str. 84, — srov. i Lorenz, Gerichtszeitung 1902 č. 19, — rozhodnutí nejv. soudů č. 2715 sb. n. s., jež výslovně prohlašuje, že útok na firmu může býti urážkou na cti jejích majitelů, a rozhodnutí téhož nejvyššího soudu č. 3015 sb. n. s., jež uvádí, že, byli-li útokem na obchodní společnost a na její firmu uraženi i její společníci, jsou jen tito oprávněni k soukromé obžalobě, nikoli firma jejich jménem. Spočívá proto na právním omylu, odpírá-li soud první stolice soukromému obžalobci Tomáši B. oprávnění k obžalobě jen proto, že útok v závadném odstavci soudního protokolu ze dne 16. listopadu 1928, směřuje proti firmě T. & A. B., jejímž (jak bylo již v soukromé obžalobě tvrzeno a jak odvolací soud výslovně zjišťuje) jediným majitelem jest soukromý obžalobce Tomáš B. Odvolací soud jest v témž právním omylu, připojiv se úplně k názoru soudu první stolice; odvolací soud dodává arciť, že Tomáš B. jako fysická osoba nebyl uražen, neboť není jmenován v závadném prohlášení. Než i tu vychází odvolací soud z mylného právního názoru; neníť potřebí, by osoba, proti které urážlivý projev směřuje, byla výslovně jmenována, stačí, jak z doslovu § 488 tr. zák. vyplývá, zřetelné naznačení této osoby (srov. rozh. č. 1929 sb. n. s.).

Čís. 3860.

»Škodou« ve smyslu § 4 zák. čís. 562/1919 jest jen újma hmotná plynoucí ze samého trestného činu; nelze k ní počítati náklady trestního řízení, ani útraty právního zastoupení druhé strany.

Náhradu nákladů veřejného roku nelze obžalovanému uložit, šlo-li při něm jen o zvláštní otázku výroku podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení, ve které měla zmateční stížnost plný úspěch.

(Rozh. ze dne 3. května 1930, Zm II 375/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 30. září 1929, pokud jím bylo stěžovateli podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení uloženo, by ve zkušební době podle svých sil nahradil soukromé obžalobkyni útraty jejího právního zastoupení, a výrok ten zrušil. Obžalovaný jest práv z nákladů na řízení zrušovací kromě útrat veřejného roku o zmateční stížnosti a nahradí zejména soukromé obžalobkyni útraty jejího právního zastoupení v tomto řízení s vyloučením nákladů účasti jejího právního zástupce při onom roku.

D ů v o d y :

Zmateční stížnost obžalovaného, pokud napadla výrok o vině, byla již zamítnuta při neveřejné poradě. Zároveň bylo rozhodnutí o zmateční stížnosti, pokud napadla výrok o povinnosti uložené obžalovanému podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení, vyhrazeno veřejnému roku. V tomto směru nelze zmateční stížnosti upřít oprávnění. Uplatňujíc věcně důvod zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř., označuje zmateční stížnost tento výrok rozsudkový právem za nezákonný, dovozujíc zároveň neméně správně, že útraty právního zastoupení soukromé účastnice (a obžalobkyně) nejsou škodou, jejíž náhradu lze podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení uložit obžalovanému podmíněně odsouzenému. Jeť škodou ve smyslu tohoto zákonného ustanovení jen újma hmotná, plynoucí ze samého trestného činu, tak že nelze k ní počítati náklady trestního řízení vůbec, důsledně tudíž ani útraty právního zastoupení druhé strany. Právem namítá proto zmateční stížnost, že napadeným výrokem vykročil soud prvé stolice při výměře trestu ze své trestní moci způsobem, zakládajícím zmatečnost podle čís. 11 § 281 tr. ř. I bylo jí v tomto bodě vyhověti a napadený jí výrok rozsudkový zrušiti podle § 288 čís. 3 tr. ř. jako zmatečný.

Výrok o povinnosti obžalovaného k náhradě nákladů na řízení zrušovací jest odůvodněn předpisy § 389, 390 odst. 2 a 393 odst. 3 tr. ř., jakož i úvahou, že zmateční stížnost byla v hlavní věci zamítnuta a výrok o vině zůstal nedotčen. Náhrada nákladů veřejného roku nebyla obžalovanému uložena, poněvadž při něm šlo jen o zvláštní otázku výroku podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení, ve které zmateční stížnost měla plný úspěch.

Čís. 3861.

Pro rozkaz k rozchodu nepředpisuje zákon (§ 283 tr. zák.) určitou formuli, stačí jakýkoliv projev rozkazu úředníka nebo strážce, naznačující shromážděnému davu (jednotlivcům v něm), že jest vůlí úředních orgánů rozptýliti dav nebo vykliditi určité místo.

I o samotě (u svého obydlí) stojící osoba jest po případě povinna uposlechnouti oné výzvy.

(Rozh. ze dne 6. května 1930, Zm I 391/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 25. března 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle §§ 283, 284 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Pokud stížnost s hlediska zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. doličuje, že výzva »táhněte domů« není výzvou k rozchodu podle